

Møde i Ejby den 21. ds. vedtagen Henvendelse om Gennemførelse af det her i Tinget fremsatte Lovforslag om Fæstegodsets Overgang til Selveje.

Andragendet vil blive tilstillet det Udvalg, der til sin Tid eventuelt vil blive nedsat angaaende nævnte Lovforslag.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1917 til 31. Marts 1918.

Forhandlingen genoptoges.

N. C. Jensen: Jeg vil først rette en Tak til den højtærede Kirkeminister, fordi Bevillingen til en ny Kirkes Opførelse i Give Sogn nu endelig er taget op paa Finanslovsforslaget. Denne Sag er af meget gammel Dato. Den har tidligere været fremme, idet Beboerne i det udstrakte Sogn har stor Trang til at faa en Kirke til, men der har været Vanskeligheder ved at samle dem og naa til Enighed. Nu er Enigheden i alt væsentligt opnaaet, og jeg takker derfor den højtærede Kirkeminister, fordi han har taget Sagen op.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremsatte forleden Dag nogle Bemærkninger om Ungdomsskolen. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i, jeg ved heller ikke, om han absolut gør Paastand paa, at det er en Sag, som han har rejst. Tanken om Ungdomsskolen eller om en forlænget Undervisning for de unge, efter at de er kommet ud af Børneskolen, er jo ikke af ny Dato; men det ærede Medlem har altid vist Interesse for denne Sag, og selve Spørgsmaalet om Ungdomsskolen tror jeg ogsaa maa interessere os alle. Men det, der giver mig Anledning til at gøre Bemærkning herom, er det ærede Medlems Udtalelse forleden om, at denne Sag ikke synes at kunne ordnes under de nuværende Forhold; det ærede Medlem udtalte, at det gik maaske an at give Frihed til Kommunerne og Frihed til de unge, men Spørgsmaalet lod sig ikke løse, hvis man vilde give Frihed til Arbejdsgiverne. Jeg er nu af den Formening, at denne Sag kan ikke afgøres ved en Blanding af Frihed og Tvang, Frihed for nogle og Tvang for andre. Man kan gøre et alvorligt Forsøg paa at løse Spørgsmaalet ad Frivillighedens Vej, ved at gøre det til en frivillig Sag baade for Kommunerne, Ar-

bejdsgiverne og de unge, og man kan naturligvis løse det gennem en Tvangsforanstaltning, hvorved alle Parter tvinges til at gøre det, Lovgivningsmagten foreskriver. Men en Blanding af Frihed og Tvang, Frihed for Kommunerne og for de unge og kun Tvang for Arbejdsgiverne, tror jeg er en Umulighed. Jeg tror ogsaa, det er en Urimelighed, og jeg mener ikke, man vilde gavne Ungdomsskolens Ideal, om man prøvede at gaa den Vej. Det vil jeg altsaa for mit Vedkommende være en Modstander af, skønt jeg har den Overbevisning, at det vilde være et Gode for vort Folk, om vi kunde føre Undervisningen længere frem end til Børneskolens Ophør. Jeg ser heller ikke, hvorfor eller med hvilken Ret man vil hævde, at der i denne Sag skal indføres Tvang for Arbejdsgiverne. Der findes muligvis Arbejdsgivere, som sætter sig imod den; men jeg er ganske vis paa, at der ogsaa er mange Arbejdsgivere, som gerne vil være med til ad Frivillighedens Vej at søge at løse dette Spørgsmaal. Der er ingen Grund til at stille sig paa det Standpunkt, at Arbejdsgiverne er den eneste Hindring for Sagens Løsning, og at man derfor maa appellere til Lovgivningsmagten for at faa Tvangsforanstaltninger overfor denne ene Part af de tre, som det ærede Medlem nævnedes. Det vilde, som sagt, være en Urimelighed og, efter min Mening i hvert Fald, et meget uklogt Skridt. De unge staar jo nemlig ikke hjælpeløse overfor Arbejdsgiverne i saa Henseende, dersom der virkelig skulde være Arbejdsgivere, som stiller sig uvillige, hvad jeg ikke ved, men hvad det ærede Medlem maaske kender Eksempler paa. Ved Indgaaelsen af et Kontraktforhold eller et Tjenesteforhold, eller hvad man nu vil kalde det, kan de unge jo udmærket godt betinge sig denne Frihed, og saa maa Arbejdsgiveren finde sig deri. Men jeg tror i øvrigt, at det ikke vil være rigtigt at sige, at alle de unge selv er begejstrede for at komme til at fortsætte Undervisningen efter Skoletiden; jeg tror ikke, det er noget, som præger alle de unges Sind. Jeg mener imidlertid, at det er ønskeligt, at der bliver gjort noget, for at Ungdommen kan føres noget videre ad den Vej, og jeg kan ikke tænke mig, at det ikke skulde kunne lade sig gøre uden alt for store Ofre fra nogen af Siderne; selv om man maatte gaa delvis bort fra en Dagundervisning, mener jeg dog, at der vil kunne naas et godt Stykke frem. Det er imidlertid sikkert ikke den rigtige Vej fremad at give Frihed til Kommunerne,